

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙΑ

Η ΑΝΕΥΡΕΤΗ ΕΥΤΥΧΙΑ

Μιά φορά, ένας μεγάλος βασιληάς αρρώστησε βαρεια. Η αρρώστεια του ήταν αγιάτρευτη. Γι' αυτό κι' ο βασιληάς οικήρυξε παντού ότι θα έδινε το μισό βασίλειό του σ' εκείνον που θα κατώρθωνε να τον γιατρέψει. Τότε οι σοφοί του βασιλείου του αποφάσισαν να εργασθούν όλοι μαζί για να θεραπεύσουν τον βασιληά τους. Μά του κάκου! Δεν βρήκαν κανένα τρόπο θεραπείας. Ένας όμως απ' αυτούς επέμενε ότι μπορούσε να θεραπευθεί ο βασιληάς.

— Έάν βρεθῆ στή γῆ ἄνθρωπος εὐτυχῆς, εἶπε, τοῦ ὁποῖου νὰ πάρουν τὸ πουκάμισο καὶ νὰ τὸ φορέσῃ ὁ βασιληάς, τότε θὰ γιατρευθῆ ἀπὸ τὴν ἀρρώστεια του.

Ὁ βασιληάς ἔσειλε παντοῦ νὰ βροῦν ἕναν εὐτυχισμένο ἄνθρωπο. Οἱ βασιλικοὶ ἀπεσταλμένοι σκορπιστήκανε σὲ ὅλο τὸ βασίλειο, ἀλλὰ δὲν ἀνακάλυψαν τὸν ἄνθρωπο ποὺ ζητοῦσαν. Δὲν βρέθηκε οὔτε ἕνας εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν τύχη του. Ὁ ἕνας ἦτανε πλούσιος ἀλλὰ ἀσθενῆς, ὁ ἄλλος ἦτανε ὑγιῆς, ἀλλὰ φτωχός. Ἄλλος πάλι ποὺ ἦταν καὶ πλούσιος καὶ ὑγιῆς, παραπονιόταν γιὰ τὴν γυναῖκα του, ἄλλος γιὰ τὰ παιδιὰ του κι' ὅλοι, τέλος, εἶχανε κάτι τι, ὥστε νὰ μὴν εἶνε εὐχαριστημένοι.

Μιά βραδυὰ ὁ γιὸς τοῦ βασιληᾶ περνοῦσε ἀπὸ μιὰ φτωχὴ καλύβα καὶ ἄκουσε ἕναν νὰ φωνάζῃ:

— Δόξα σοὶ ὁ Θεὸς, ἐργάστηκα καλὰ, ἔφαγα καλὰ καὶ ὀὰ κοιμηθῶ ἡσυχος... Τί μοῦ λείπει; Εἶμαι εὐτυχῆς!...

Ὁ γιὸς τοῦ βασιληᾶ γεμάτος χαρὰ διάταξε νὰ πάνε ἀμέσως νὰ πάρουν τὸ πουκάμισο τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, νὰ τοῦ δώσουν ὅσα ἤθελε γι' ἀντάλλαγμα καὶ νὰ τὸ πάνε στὸ βασίλειο. Οἱ ἀπεσταλμένοι ἔτρεξαν ἀμέσως καὶ βρήκαν τὸν εὐτυχισμένο ἄνθρωπο. Τὸν παρακάλεσαν τότε νὰ τοῦς δώσῃ τὸ πουκάμισό του. Μὰ ἐκεῖνος ἦτανε τόσο φτωχός ὥστε δὲν εἶχε πουκάμισο!...

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

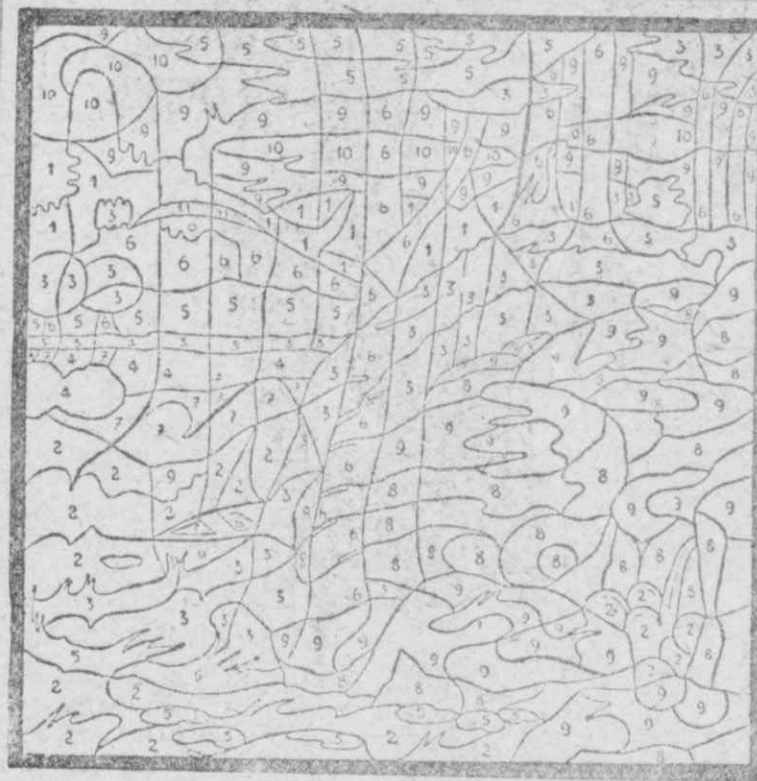
ΤΟ ΑΓΕΝΝΗΤΟ

(ΤΟΥ RICHARD DE GALLIENNE)

- Νιοπαντρεμένοι μάλλωναν με
(λόγια τρυφερά:
- Τὸ θέλω τὸ παιδάκι μας νὰ
(μοιάζῃ τῆς μητέρας το...
 - Ἐγὼ τὸ θέλω, ἀγάπη μου,
(νὰ μοιάζῃ τοῦ πατέρα του.
 - Ἄσπρο σὰν κρίνο με ξανθὰ
(μαλλάκια καὶ σγουρά.
 - Ὅχι! σὰν τὸν μπαμπάκα του
(νᾶνε γλυκό, μελαχροινό.
 - Ὅχι! σὰν τὴν μαμάκα του
(νᾶνε ξανθὸ καὶ γαλανό.
 - Μὲ μαῦρα μάτια ζάχαρη.—
(Τίποτε ἀπὸ μένα.
 - Καὶ ἀπὸ μένα τίποτε καὶ ὀ-
(λα ἀπὸ σένα.

Τί θεία, τρυφερὴ χαρὰ αισθᾶ-
(νεταὶ ἡ ψυχὴ μας
ὅταν κρατοῦμε ἕνα μικρὸ νινί
(στὴν ἀγκαλιά μας
καὶ γιὰ νὰ μὴ τὸ βλάψωμε κρα-
(τοῦμε τὰ φιλιὰ μας
τὸ γλυκοκαμαρώνωμε καὶ λέμε
(«τὸ παιδί μας!»)

Εἶτε τὸ στεῖλῃ ὁ Θεὸς σὰν πα-
(χουλὸ ἀγόρι,
εἶτε μᾶς ἔρῃ σὰν μικρὴ χαρι-
(τωμένη κόρη,
εἶτε Γιαννάκη μᾶς τὸ ποῦν εἶ-
(τε τὸ ποῦν Γιαννούλα,
εἶτε σὰν τὴ μαννούλα του εἶνε
(ξανθὸ καὶ γαλανό,
εἶτε σὰν τὸν μπαμπάκα του μέ-
(λι γλυκό μελαχροινό.

ΤΟ ΠΑΙΓΝΙΔΑΚΙ ΣΑΣ

Σᾶς δινουμε ἀκόμα σήμερα ἕνα ἀκόμα παιγνίδακι παρὲ μοιο με τὰ προηγούμενα, τὰ ὁποῖα σημείωσαν τόση ἐπιτυχία. Πάρτε λοιπὸν τὸ κουτί με τίς μογιές σας καὶ θάψετε τὰ ἐνδιάμεσα μεταξύ τῶν γραμμῶν κενὰ ὡς ἐξῆς: Τὰ χωρὶς ἀριθμὸ, με μαῦρο, τὰ ὑπ' ἀριθ. 1 με μπλε θαθῦ, τὰ ὑπ' ἀριθ. 2 με μπλε ἀνοιχτό, τὰ ὑπ' ἀριθ. 3 με πράσινο θαθῦ, τὰ ὑπ' ἀριθ. 4 με πράσινο ἀνοιχτό, τὰ ὑπ' ἀριθ. 5 με κίτρινο, τὰ ὑπ' ἀριθ. 6 με σκοῦρο θαθῦ, τὰ ὑπ' ἀριθ. 7 με σκοῦρο ἀνοιχτό, τὰ ὑπ' ἀριθ. 8 με σταχτί θαθῦ, τὰ ὑπ' ἀριθ. 9 με σταχτί ἀνοιχτό, τὰ ὑπ' ἀριθ. 10 με ἄσπρο καὶ τὰ ὑπ' ἀριθ. 11 με κόκκινο ζωηρό. Ἔτσι θὰ σχηματισθῆ ἕνα ὠραῖο τοπίο.

Θᾶνε δικό μας σίγουρα καὶ σὰν γλυκοκοιμαται καὶ σὰν φωνάζῃ ἀνήσυχο καὶ τὸ βυζὶ θυμάται, τὸ βρέφος ποὺ θέ νὰ βρεθῆ μι' αὐγὴ στὸ κρεββατάκι μας, θᾶνε δικός μας ἄγγελος, θε νᾶνε τὸ παιδάκι μας.
(Κατὰ τὸ ἀγγλικόν)

Μετ. ΔΗΜ. ΣΤΑΗ

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

Ἡ γρηὰ γιαγιά ψυχομαχοῦσε. Ὅλη τὴ ζωὴ της τὴν εἶχε περάσει παστρεύοντας, καθαρίζοντας, πλένοντας, ξεσκονίζοντας — με τὴν μονομανία τέλος πάντων τῆς κάθαρ-ριότητος.

Γύρω ἀπὸ τὴν ἐπιθανάτιο κλίνη της εἶχανε μαζευτῆ τὰ παιδιὰ της, τὰ ἐγγόνια της, τὰ δισέγγονά της καὶ ἕνα σω-ρό ἄλλοι συγγενεῖς καὶ φίλοι.

Ἐξαφνα ἡ γιαγιά συνέρχεται ἀπὸ τὴν ἀγωνία της, ἀνοίγει τὰ μάτια της καὶ, βλέποντας τόσο κόσμον μαζεμένο τρι-γύρω της, ρωτᾶει με τρόπο:

— Καθαρίσατε στὴν πόρτα τὰ πόδια σας πρὶν ἀνεβῆτε ἄπάνω;

Κάποιος γέρος τρομερὰ τσιγγούνης πηγαίνει σὲ κάποιον μεγάλο δικηγόρο γιὰ νὰ τοῦ ζητήσῃ μιὰ νομικὴ συμβουλή. Ὁ δικηγόρος τοῦ δίνει τὴ συμβουλή καὶ ὁ γέρος θγάζει ἀπ' τὴν τσέπη του δυὸ τάλληρα καὶ τοῦ τὰ δίνει.

— Μὲ συγχωρεῖτε, τοῦ φωνάζει θυμωμένος ὁ δικηγόρος. Γιὰ ποιὸν εἶνε αὐτὰ τὰ δυὸ τάλληρα, γιὰ μένα, γιὰ τὸν γραμματέα μου ἢ γιὰ τὸν κλητῆρα μου;

— Καὶ γιὰ τοὺς τρεῖς σας! ἄπαντᾶ ἀφελέστατα ὁ τσιγ-γούνης.

ἹΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΑΠΑΝΤΗΣΙ ΠΛΗΡΩΜΕΝΗ

Κάποτε στὰ παλαιότερα χρό-νια σ' ἕνα μικρὸ καΐκι ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ ἐκτελοῦσαν τὴ συγκοινωνία τῆς ἀσιατικῆς ἁ-κτῆς, ταξίδευαν ἕνας Ρωμηός, ἕνας Ἀρμένῆς, ἕνας Τοῦρκος κι' ἕνας Ἑβραῖος ραββίνος. Ὁ τελευταῖος εἶχε ἀνοίξει ἀ-νάμεσα στὰ γόνατά του τὸ Ταλμούθ καὶ εἶχεν ἀπορροφη-θῆ κυριολεκτικὰ ἀπὸ τὴν ἀνά-γνωσι τῆς Θείας Γραφῆς. Ὁ Τοῦρκος θέλοντας νὰ εἰρωνευ-θῆ αὐτὸν καὶ τοὺς συνταξι-διῶτες του, τὸν ἐπλησίασε καὶ τὸν ρώτησε:

— Ἐ! ραββί! Τί λέει τὸ Γαλμούθ; Ὑπάρχουν Ρωμηοὶ στὸν παράδεισο;

— Κάτι λίγοι ὑπάρχουν, ἀ-πάντησε ὁ ραββίνος.

— Ἀρμένῆδες;

— Ἔτσι κι' ἔτσι.

— Ἑβραῖοι;

— Πολλοί, ἀποκρίθηκε με βεβαιότητα ὁ ραββίνος.

— Τοῦρκοι; ρώτησε πάλι ἐ-κεῖνος.

— Μὰ τί τὸν πῆρες τὸν πα-ράδεισο, γιὰ κανένα χαμάμ; ἀπάντησε ὁ ἐξυπνότατος ραβ-βίνος, πληρώνοντας ἔτσι τὸν Τοῦρκο ποὺ ἤθελε ν' ἀστειευ-τῆ μαζί του.